مصور خپرندوی بنښت
١٣٨٦ل
د ننبتر د دوديزې مشاعرې په وياړ
ستوري
ماشومانو لپاره شعرونه
علم ګل سحر

ستوري

د ماشومانو لپاره شعرونه

علم ګل سحر

کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	ستوري
شاعر	علم گل سحر
برښنالیک	sahar_roman@yahoo.com
انځورونه	روښان سحر زرمتی
خپرونکی	مصور خپرندوی بنسټ
چاپچاری	اجمل تورمان
کمپوز	اجمل فطرت
لړ	۳
چاپځای	کاروان مطبعه- کابل

د خپرندويې ټولنې ياددښت

مصور خپرندوی بنسټ چې د پکتيا د ادبي ټولنې رئيس ارواښاد محمد هاشم مصور له نامه سره تړاو لري، د ۱۳۸۶ کال په دوبي کې د افغان کلتوري ټولنو د جرګې په چوکاټ کې د افغان ليکوالو، شاعرانو او روښنفکرانو په ګډون په کابل ښارکې جوړ شو.

ددغه بنسټ مهمه دنده د افغان ماشومانو لپاره د ادبي او معلوماتي کتابونو خپرول دي.

او وياړي چې د خپلو خپرنيزو هڅو په لړ کې په پکتيا ولايت کې د ښنتر د دوديزې مشاعرې په وياړ د افغان ليکوال او شاعر علم ګل سحر د هغو شعرونو کتاب خپروي چې د ماشومانو لپاره يې ليکلی دی.

مصور خپرندوی بنسټ غواړي د ماشومانو لپاره د لويانو د علمي ادبي کتابونو د خپرولو ترڅنګ د ګرانو ماشومانو په ښکلو ګوتو ليکل شوي کتابونه هم چاپ کړي او دغه لړۍ د ګرانو ماشومانو په مرسته او ګډون جاري وساتي.

د مصور خپرندوی بنسټ

مشرتابه شورا

ځاله

دا دمرغۍ ځاله ده
ښه ورته خوشحاله ده

بچیان ورته چغیږي
مور یې هوسیږي

مور ورته خواړه راوړي
پاک راوړي خواړه راوړي

ځاله د مرغیو زه
ساتم په خواریو زه

نه ځان په کیسو پریږدم
نه ورته پیشو پریږدم

ارکوښي به رالوی شي
اخر به په ژوند پوی شي

بیا به الوتنه کړی

ځان نه به ساتنه کړي

خور

وایه څه خبره ده ؟
خور مې مروره ده
ماته یی نانځکه ده
پښه یې ترینه ورکه ده

زه به یې پخلا کړم
دا به دلاسا کړم

ګډې لوبې تل کوو
مینه یو پر بل کوو

سویه 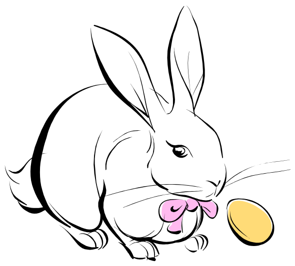

راغله سپینه سویه
دا تر نورو لویه

ګرځي په فصلو کې
کار کوي پټو کې

ښکلې یې خبرې
خوري ډیرې ګازرې

ژیړې غوا

ژیړې غوا شیدې غواړم
ښې ډېرې مستې غواړم

همزولي راته ګران دي
راټول په دسترخوان دي

دوی ته به مستې ورکړم
هم خوږې شیدې ورکړم

تاته به وانښه راوړم
ښې زنې اوبه راړم

نانځکه

زما وړې نانځکې
اى ښايستې نانځکې

يې له مالوچو جوړه
پستې،مستې نانځکې

****

سر په مړوند کيږده
ښه يې په خوند کيږده

****

زما تر څنګ ويده شه
د وروړ په رنګ ويده شه

ښوونځی

ښکلی ښوونځی لرو
لوی په کې ټولګې لرو

علم زده کوو په کې
لوبې هم کوو په کې

باغ کې یې میوې لرو
سرې ژیړې منې لرو

نه شکوو ګلان مونږه
ساتو یې په ښه شان مونږه

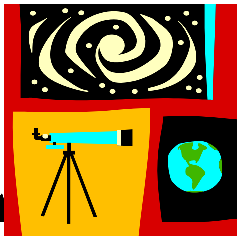

ستوري

شپه ده توره شپه
يمه بام باندی ويده

ستوري ښکلي ستوري
له پاسه راته ګوري

شيندي رڼا ګانې
وريځې دي روانې

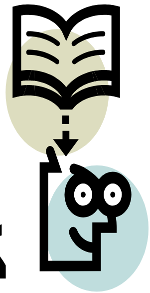

کتاب

زه کتاب یم د لوستلو
نه د پام غلطولو

ځیني ځیني وخت ضایع کړي
زما په پاڼو اړولو

زه یې وایستم له ګټې
ماشومانو په مروړلو

چې مې څوک په قدر پوه شي
کړي مې پورته له خځلو

زه هم لارې ورته ښییم
د نیکمرغه ژوند کولو

زه د پوهې بل مشال یم
نه یم نه یم د سوځلو

ملا چرګک

بیا ملا چرګک راغی
ډېر تېز او چابک راغی

لاړو د چنار خواته
کیناست د سپیدار خواته

بیا د چا سیالي کوي
غاړي د طوطی کوي

کله چې مور وخاندې

کله چې مور خپه وي
خونه زما تیاره وي

کله چې مور وژاړي
ټوله دُنیا تیاره وي

چې مور خوشحاله وي نو
غوټۍ ګلونه واشي

کله چې مور وخاندې
ټوله دُنیا رڼا شي

غرمه

ټکنده غرمه ده
ابۍ په خوب ویده ده
موږ جوړه سایه ده

ښکلي آسمان،ځمکه ده
موږ جوړه نانځکه ده

همزولي مې ګډیږي
اختر ته هوسیږي

شرنګا يې د پاولیو ده
شور د مرغکیو ده

ښوونکی

دا زموږ ښوونکی دی
تل زموږ روز ونکی دی

په ټولو باندې ګران دی
په موږه مهربان دی

موږ ته الفبې ښیئ
ښه يې په مزې ښیئ

موږ يې احترام کوو
عمل يې په کلام کوو

واوره

سپينه واوره اوري
انا مې ورته ګوري

په ونه کې کارګه ده
سندره يې په خوله ده

کوي د يخنيۍ لاپې
سپين سپی ورته غاپي

د مور ورځ

نن بیا ورځ د مورده
رڼا یې په هر یو لور ده

مور راباندې ګرانه ده
په ماتل مهربانه ده

مور ته به ګلان ور وړم
ډالۍ به په ښه شان ور وړم

ما به په مخ ښکُل کړي
زړه به مې تسل کړي

پلار

پلار مې مسافر دی
تللی په سفر دی

زه ورته دُعا کوم
هر سهار بیګا کوم

په خیر دې راستون شي
خوښ به مې ژوندون شي

شنه بنګړي ډالۍ راوړي
ژیړه غاړه کۍ راوړي

نا مينځلې منې

تکې شنې منې وې
کله لا پخې وې

له ونې رالويدلې
په خاورو وې لړلې

منې وې نامينځلې
ورور مې وخوړلې

اوس مې ورور رنځور دی
ژوند يې په ضرور دی

باز او زرکه

ژیړه زرکه ښکلې وه
له کوره راوتلې وه

ناسته په ډبره وه
ډیره معتبره وه

تل ډیره خوشحاله وه
د غره خواکې یې ځاله وه

دې ویلې سندرې
له نورو ښخه لیرې

باز راغی له غرونو
پورې له ځنګلونو

د باز سترګې سرې سرې
خلاصې یې پنجې وې

زرکه وارخطا شوه
له ځان سره سلا شوه

ژر ولاړه تر کوره
د باز له ظلمه و زوره

باز وويل زرکې
زما د زړه بخرکې

ښکلې وې ستا غاړې
چيرې رانه ولاړې

زه په تا مين يم
په ارمان ستا د ديدن يم

را ووځه له خپل کوره
زما حال ته وګوره

بې تا مې ژوندون نه شي
هيڅ ځای مې سکون نه شي

يو ځای به ژوندون وکړو
موږ به پيوستون وکړو

تاته به هر څه راوړم
خوراک به ستا په زړه راوړم

تل تاسره مینه کړم
دا خبره سپینه کړم

زرکه خرامانه
له کوره را روانه

راغله د باز خواته
خپل کور شو ځینې پاته

ښو شیبې سندرې وې
د راز و نیاز خبرې وې

زرکې وویل بازه!
زما د زړګي رازه

ولاړ شه څه خواړه راوړه
ژر زما په زړه راوړه

باز ویل ستا غوښې
د هر چا ډیرې خوښې

ته خو زما يار يې
اوس مرګ ته مې تيار يې

باز وويل ښکلې
بې عقلې ساده ګلې

ياري د زورورو
په خوله وي،په خبرو

اوس وږى يم تا خورمه
نور صبر نه کومه

زرکې په سلګو کې
د ژوند وروستو شيبوکې

دا وويل ژړاکې
دباز د پښو خوا کې

چې بې ځایه اشنایي کړي
اور به بل په خپل تندي کړي

لوبه

ستړګې مې توريږي
ژيړی غوا مې لنګيږي

ماته خوسکی راوړي
ښکلی ګلالی راوړي

رابولم به همزولي
دايره به وهي ټولي

دوی ته به اوربږه ورکړم
ښه تازه خواږه ورکړم

دا بيت د ماشومانو له يوې فو لکلوريکې سندرې څخه اخيستل شوی دی. ددې سندرې په وخت ماشومان اټن کوي يو ماشوم په يوه پښه څرخيږي او له دې ځای په ځای نڅا سره يې ستړګې توريږي او نور سندره ورته وايې.

د انسان کمال

نن نه وړاندې پخوانیو زمانو کې
غویو هم ارام ژوندون درلود ځنګلو کې

نه له یوې نه خبرو، نه له سپارې
ګرځیدل په سمه غر، په لار بې لارې

نه یې چاته د خوراک سترګې نیولې
شنه واښه د ونو پاڼې یې خوړلې

یوه ورځ له ځنګله ووت یو غویې
پخپل زور باندې مغرور و، لیونی

د ځنګله خواته نږدې و دان و، کلی
یو زوړ خر و له دې کلي را وتلی

دې غوایي چې له لیرې ولید خر
چې په لاره تللی نه شی دی ډنګر

غوايي وويل ورته ولي خوار و زار يې
په وښو پسي ګرځيږي ناکرار يې

خره ځواب ورکړ غوايي ته هغه آن
ويل يې تا ليدلی نه دی لا انسان

انسان وړي هر وخت پر مادرانه بارونه
چې بار نه وی نو کري پر ما فصلونه

دا غوایی د خره په دې خبر حيران شو
ژر په لټه د ليدلو د انسان شو

ويل يې ژر شه راته وښيه انسان
چې زه ووينم د ده طاقت و توان

هلته لري په فصلو کې لړ څه بر
په کار بوخت و، په پټيو کې بزګر

خره مخ واړاوو غوايي ته ويل دا دی
دا انسان چې زورور دی بر په ما دی

غوايي وخندل د خره دې ناداني ته
ويل حيران شومه دا ستادې ناتواني ته

زه يې وينم دى انسان تر تا کمزورى
څنګه تا څخه يې ورک دى د ژوند لورى

شپه او ورځ په تا راوړي لوى لوى باورنه
او کوي په تا انسان سخت سخت کارونه

دا خو دومره قوي نه دى چې ته وايى
خداى دې خوار کړه هسې خوشى وارخطايې

خره ويل ورته چې واوره ته له مانه
که منې مې ليرې ګرځه له انسانه

په دې ځمکه تر هر چا دى ډير غښتلى
پخپل علم په کمال باندې ښاغلى

غوييي ورغى بزګر ته په غرور
و، پخپل قدرت له حده زيات مغرور

ويل يې ولي په دې خره کوې ظلمونه
له سهاره تر ماښام پرې وړې بارونه

بزګر وويل دا قانون د دې دنيا دی
څوک رعيت دی څوک واکمن دی ځوک پا چا دی

که په خره باندې کارونه زه کومه
ده ته هم هره ورځ خپل حق ورکومه

ښه يې ساتم ورکوم ورته واښه ډير
هره ورځ مې پام او فکر وي په خره ډير

ورکوم ورته رشقې او هم وربشې
ستا خبرې معلومېږی هسې خوشې

غوايي وويل دا خبرې نه منمه
زه دا خر دا ستا له ظلمه خلاصومه

تا يوازې خر کمزوری دی ليدلی
ته له ماسره زور نه شې ازمايلی

غوايي غوښتل بزګر ووهي په ښکر
خو بزګر يې ښکر تکيه کړل په هنر

په شيبه کې يې پښې ور وترلې
د غوايي پښې له کاره ولويدلې

غويی پريووت په ميدان کې لکه مړی
بزګر تاو کړ د هغه له غاړې پړی

له هغې ورځې تابع دی د انسان شو
د انسان کمال او علم ته حيران شو

کارغه

کارغه ناست په دیوال دی
راوړی یې احوال دی

دی بولي سندرې
کوي راته خبرې

پلار مې راروان دی
زړه مې پرې روښان دی

ماته ناوکۍ راوړي
ښکلې غوږ والۍ راوړي

کمپوټر

دا مې کمپیوټر دی
له هر ځای نه خبر دی

هر راز معلومات لري
رسمونه هم ډیر زیات لري

کاږمه رسمونه کې
ساتمه نوټونه کې

لوبې هم کوم پکې
درسونه زده کوم پکې

جګړه

دا جګړه کړې خدايه ورکه
شي مې کرکه له ټوپکه

موږ د سولې ژوندون غواړو
د الله په پراخه ځمکه

د انسان په نامه ياد يو
دښمني نه لرو کرکه

ټوپک ايسته کړه اوږې نه
د خپل ورور دښمني مه که

چې د ډزو اواز ورک شي
بيا به خوب وکړي نانځکه

۱۵/۶/۱۳۷۱
دپوهنې وزارت

کوم شعر دې ډېر خوښ او ولې، ویې لیکه:

....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....

په درنښت

دوستانو سلام!
ددې کتاب د شعرونو لپاره
انځورنه ما کښلي.
زه روښان زرمتی د پکتیاولایت د زرملې
ولسوالۍ اوسېدونکی یم.
ربښتیا کله کله کیسې هم لیکم.
که تاسو هم کیسې یا شعرونه ولیکل
انځورونه به یې زه ورته وکاږم. وعده ده.
روښان زرمتی